

Sygnatura akt VI Ka 878/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 października 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Małgorzaty Kocej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r.

sprawy **R. W.** ur. (...) w G.

syna M. i M.

oskarżonego z art. 178a§1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2016 r. sygnatura akt III K 1225/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 1225/15 uznał oskarżonego R. W. za winnego tego, że w dniu 30 sierpnia 2015 roku w G. na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził motorower marki Z. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. IX K 1143/14 tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz na mocy art. 42 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku tego wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w zakresie kary i zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ponieważ apelacja nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wypada więc wskazać jedynie, iż poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są zasadne i zostały poczynione w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył należycie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie czyniąc swe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd ocena dowodów w żadnym razie nie nosi znamion dowolności, lecz zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś ustalone fakty znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów, jak i zasad logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, jak też i kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa.

Rozważając zaś orzeczenie w części dotyczącej kary wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można z kolei mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone, trzeba bowiem zaznaczyć, że rażąca niewspółmierność kary może zająć tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k., a zarzut ten zasadny być może w takim przypadku, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Odwoławczy podzielił wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary. W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara oraz środek karny są współmierne w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i spełniają zadania społecznego oddziaływania kary, jak i cele szczególnie-prewencyjne.

Zasadnie wskazał Sąd na niepoprawność oskarżonego, bowiem był on już czterokrotnie skazywany za przestępstwa związane z prowadzeniem w stanie nietrzeźwości pojazdów mechanicznych czy też niestosowaniem się do orzeczonego zakaz prowadzenia takich pojazdów, co wykazuje na brak poszanowania reguł prawnych. Dotychczasowe skazania nie nauczyły oskarżonego przestrzegania porządku prawnego, stąd brak podstaw do zmiany w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności: tak w zakresie jej wysokości jak i w kwestii warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, a nadmienić należy iż w przypadku czynu z art. 178a § 4 k.k. musiałyby przecież zaistnieć szczególne okoliczności dla uznania podstaw takiego zawieszenia (art. 69 § 4 k.k.).

Podniesione kwestie zdrowotne nie mogą przesądzać o konieczności wymierzenia skazanemu kary najniższej.

W doktrynie podkreśla się iż – o ile – przez wymienione w art. 53 § 2 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy należy rozumieć jego cechy biologiczne, w tym wiek, płeć, stan zdrowia itp., a wymienione okoliczności mogą wpływać łagodząco albo obciążająco na odpowiedzialność sprawcy, to jednak należy podkreślić z naciskiem, że nie mają one wpływu na ocenę szkodliwości popełnionego przezeń czynu, gdyż wykraczają poza jego przedmiotowo-podmiotową charakterystykę, zatem podstawowymi kryteriami wymiaru kary pozostają kwestie dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Nie są zatem właściwości i warunki osobiste sprawcy okolicznościami przesądzającymi o wymiarze kary, stąd w ocenie Sądu Okręgowego stan zdrowia nie stanowi okoliczności, która sama z siebie przemawiałaby za drastycznym obniżeniem wymiaru kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego.

Ocenić zatem należy, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku należycie rozważył okoliczności obciążające i łagodzące, a wymierzając oskarżonemu karę, wymierzył ją w wysokości stanowiącej realną i stosowaną dolegliwość dla oskarżonego.

Uznać należy, że wymierzona oskarżonemu kara spełnia wymogi art. 53 k.k., w należyty sposób uwzględnia okoliczności obciążające jak i łagodzące, nadto nie nosi znamion nadmiernej surowości, uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Kara ta wypełni wymogi prewencji ogólnej i spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, zaś dla samego oskarżonego będzie stosowną przestrogą na przyszłość, wypełniając także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy orzekł o kosztach, zwalniając oskarżonego od ich zapłaty, mając na uwadze jego sytuację majątkową i rodzaj orzeczonej kary.